

[Helge Larsen.]

parti, som man kunne tro, når man hører det ærede medlem hr. O. Mathiasen kritisere det. Det radikale venstre er et parti, bygget op over samfundsider, som har medført, at i tidens løb adskillige pacifister har været medlem af partiet og stadig er det og fortsat vil vedblive at være det, men det er også et parti, som rummer tilhængere af NATO. Det er et parti, som rummer folk af vidt forskellige afskygninger. Jeg skal ikke her gå i enkeltheder om, hvad det er, der knytter dette parti sammen, men når det ærede medlem hr. O. Mathiasen netop drager det pacifistiske frem, er der en ting, jeg gerne vil nævne. Det er ikke det pacifistiske, som holder dette parti sammen; men det, som har præget dette parti i dets forhold til udenrigspolitik og militærpolitik, er ønsket om, hvor det er muligt, at føre forhandlingspolitikken frem og i internationale anliggender at bygge på retstanker og retssystem. Det er det bærende i partiet. Det har kunnet samle folk, der er NATO-tilhængere, og folk, der er pacifister, og det vil kunne gøre det også i fremtiden. Det er andre og større ideer end dem, det ærede medlem hr. O. Mathiasen her repræsenterer, der samler det radikale venstre og vil gøre det i fremtiden. Og en ting til. Det er også karakteristisk og har været det for det radikale venstre, at det altid har søgt både at holde disse tanker klart op som et mål at stræbe efter og samtidig har kunnet gøre et politisk arbejde i folketinget, i regerings-samarbejdet, gang efter gang og kunnet virke for at fremme disse synspunkter og har gjort det med et resultat, som jeg tror man vil erkende har sat sine spor i det danske folks historie.

Lad mig så blot slutte disse bemærkninger og denne debat med at sige, at for os har det ved stillingtagen til enhedskommandoen for nordregionens sydlige del været afgørende, at der ved denne ændring skete en udbygning af den danske indflydelse, ikke mindst derved, at det er en dansk officer, der har enhedskommandoen over alle 4 underkom-

mandoer i den sydlige region, og dernæst, at denne enhedskommando er klart bygget op som en NATO-kommando.

Ud fra dette synspunkt anbefaler vi at stemme for det stillede dagsordensforslag, men jeg vil gerne føje til, at det allermest afgørende — og derom er formentlig ingen uenige — det aldeles afgørende er jo, at denne enhedskommando aldrig nogen sinde skal blive bragt i anvendelse. Derfor vil jeg gerne understrege til allersidst, at det væsentligste, det vigtigste, er, at vi i internationale forhold arbejder frem ad forhandlingens vej og etablerer den afspænding gennem forhandling, som alene kan hindre den ulykke, en ny krig ville være.

Aksel Larsen: Den højtærede udenrigsminister kan ikke lide, at jeg taler om den nævnte enhedskommando, som om det udelukkende var en dansk-tysk enhedskommando, men det gør jeg, fordi det er jo realiteten. Det drejer sig ikke om, hvorvidt det ville passe mig, hvis jeg kunne give befolkningen det indtryk, men jeg tror ærlig talt, det ville gøre et bedre indtryk i befolkningen, hvis man lod være med at gøre disse håbløse camoufleringsforsøg, som man gør. Tyskerne kom og ville have tysk ammunition og tyske våbendepoter i Jylland, og det var man sindet at give dem. Så opstod der en bevægelse imod det i folket. Man opdagede, at det var ikke så populært, og så — mir nichts, dir nichts — fik man lavet det om til NATO-depoter.

Men jeg tillader mig at gøre den højtærede udenrigsminister opmærksom på, hvis han ikke skulle vide det, at der er intet som helst andet end tysk krigsmateriel i disse depoter. Der er hverken engelske, amerikanske, franske, græske eller noget som helst andet; det er tyske depoter i Jylland, men man kalder det NATO-depoter, for så tænker man, at det kan befolkningen bedre finde sig i. Men denne sag er startet således, at der skulle laves en dansk-tysk fælleskommando, og man fandt ud af, at det måske ville lyde lidt bedre af hensyn til